

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Bé grutvodder en grutjes in de Voort, wór we in 1944 tijdens de bevrijding van Reusel enkele daogen in de schuilkelder hebben gezeten, zag ik vur 't irst onze Engelse bevrijders. Van hun kreeg ik ook vur 't irst in mun lééven witbrood. Dé vond ik zo lekker dé ik er traonen van in mijn ogen kreeg.

September 2007, Frans van Eekert bezig met het uitzoeken van foto's voor zijn Schééper-artikel. Hij zit hier in de huiskamer van zijn woonhuis in 't Busseltje.

Wat kijken ze braaf, de vier oudste kinderen van Frans van Eekert en Gon Wijnen. Staande v.l.n.r. zien we Martien, Harrie, en Frans. Zittend dochter Fientje. Omstreeks 1943.

Aan het woord is de 72-jarige Frans van Eekert, de tweede in de rij van de negen kinderen uit het Reuselse gezin van Frans van Eekert en Gon Wijnen.

Grootouders

Grutvodder Driek van Eekert en grutje Cato Lavrijsen hadden in het begin van de vorige eeuw een gemengd boerenbedrijf in de Voort. In Reusel werden ze *Eekelen Driek en Mértokes To* genoemd. Ze hadden voor Reuselse begrippen een redelijk bedrijf van *bekant tien hectaor grond, un stuk of áácht koei, wá véérrukus en un kooi kiepen*.

Grutvodder herinner ik me als een strenge man waar we niet veel van aan de weet kwamen. Dit in tegenstelling tot grutje. Zij was voor ons heel lief en we voelden dat we bij haar altijd heel welkom waren. Wanneer we bij hen wel eens mee mochten eten stak grutje ons wel eens iets extra's toe. Het krijgen van *un héél gekókt kiepe-aoi* was toen voor ons al bijzonder. Als grutvodder dat zag liet hij merken dat hij daar niet van gediend was.

Een keer heeft grutvodder een uitzondering gemaakt op die regel en had hij een heel vrijgevige bui. Mijn oudste broer Hein en ik kregen toen ieder zomaar een mooi zakhorloge van hem cadeau. Helaas waren we een jaar later die horloges al weer kwijt. We hadden die in ons huis in de Schoolstraat achtergelaten toen we in verband met de hevige gevechten tijdens de bevrijding van Reusel halsoverkop uit de kelder van ons huis moesten vluchten. Toen we later in ons opengebroken huis terugkwamen waren onze horloges verdwenen. Wie ze heeft gestolen is voor ons altijd een raadsel gebleven.

Als jonge jongen moest ik bijna dagelijks bij grutvodder en grutje in de Voort *róóme* (melk) gaan halen. Ook moesten we er al op jonge leeftijd regelmatig gaan werken. Samen met mijn broer Hein en later ook met onze Martien hielpen we bij het oogsten, zoals het gemaaide koren in *gerven* (schoven) binden en *opzetten* in hoopjes op het land. Ook hielpen we daar bij het binnenhalen van de oogst en het *vurschieten* van de *gerven*, die tot tegen het dak aan van de schuur opgestapeld moesten worden. Het onder het hete dak, tussen de spanten *dur*, *vurschieten* van *roggegerven* was zwaar werk!

De streng kijkende 'grutvodder' Driek van Eekert en 'grutje' Mértèques To, omstreeks 1930.

Als kind heb ik goede herinneringen aan de familiebezoeken bij de families aan *grutjes* kant. Daar gingen we regelmatig op bezoek. Haar broers *Mértèques Gust*, *Mértèques Thijs* en *Mértèques Frans* waren ons zo naó dé we ze *durrum Gustoom*, *Thijsoom* en *Fransoom* noemden. Ook bij *grutjes* zuster, *Mértèques Jo* aan het Buspad, die getrouwd was met kerkmeester Jan Dirx, kwamen we graag.

Grutvodders boerderij in de Voort is, voor zover ik weet, twee keer afgebrand. De laatste keer toen de boerderij al overgenomen was door ome Harrie, de jongste broer van onze pa. Hij had even daarvoor *rooibonte Friese koei* gekocht waar hij als eerste in Reusel mee van start zou gaan. Helaas kwamen ook die *bisten* in de vuurzee om.

Grutvodder van Eekert is enkele jaren kerkmeester geweest in de Reuselse kerk. Na zijn overlijden kreeg hij om die reden een ereplaats op het kerkhof. Hij kwam vooraan op het kerkhof te liggen tussen de andere kerkmeesters in. Ja, het geloof heeft bij mijn grootouders en trouwens ook bij mijn eigen ouders altijd een heel belangrijke plaats ingenomen, vertelt Frans.

Ouderlijk gezin

Als jong meisje kwam ons moe, Gon Wijnen, wel eens bij haar oom *Boeren Strop* (Kees

van Loon), die een boerderij had aan de Molenberg. *Boeren Strop* was getrouwd met Anna Mutsers een zus van ons grutje aan moeders kant. Onze pa, Frans van Eekert, werkte als knecht bij *Boeren Strop*. Hoewel hij als 16-jarige jongen knecht werd bij de fraters van Reusel en daar heel zijn werkzaam leven is gebleven, moet er in die tijd tussen *onze pa*

Pa Frans van Eekert, omstreeks 1930. Hij was vanaf jonge leeftijd knecht bij de fraters van Reusel.

De familie Wijnen uit Bladel, omstreeks 1924. V.l.n.r. ome Frans, 'grutvodder' Wijnen, moeder Gon, 'grutje' Mutzers en ome Jan.

en ons moe iets zijn ontstaan, want op 3 mei 1933 zijn ze getrouwd. Over vroeger zijn onze pa en ons moe altijd heel zwijgzaam geweest. Wel heb ik *van hurre zeggen* dat ze direct na hun trouwen gingen inwonen bij Lowie Tops, vooraan in de Zeegstraat waar de Voort begint. In die woning moet eens mijn wiegje en dat van mijn oudste broer Hein hebben gestaan!

Nadat ik, op 11 november 1935, daar het levenslicht zag, hebben onze pa en ons moe een nieuwbouw huis betrokken in de Schoolstraat. Daar zijn ook mijn andere zeven broers en zussen geboren waarna ons gezin, met negen kinderen compleet was. Toen ik nog maar een peuter was nam onze pa mij wel eens mee naar zijn werk bij de fraters. Daar kwam ik in contact met de kostschoolleerlingen, de zogenaamde pensionairs. Van die tijd kan ik me nog wel herinneren dat ik dat interessant vond. De pensionairs waren heel aardig en *protte un ander taoltje*. Ik ging er daarom graag heen!

Moeder Gon Wijnen, omstreeks 1930. Zij leerde in Reusel haar man, Frans van Eekert, kennen bij haar oom 'Boeren Strop'.

Bij ons thuis golden er duidelijke regels waar we ons aan moesten houden. Deden we dat niet dan zwaaide er wat. Zondags moesten we naar twee missen en naar het lof. Bovendien moesten we door de week minimaal naar twee kindermissen. Regelmatig kwam het voor dat we zelfs iedere dag naar de mis moesten. De oudsten van ons gezin moesten meehelpen in het huishouden. Zo moest ik dagelijks *den herd* dweilen of anders wel de grote gezinsafwas doen.

Onze pa had een flink stuk grond in gebruik dat lag bij het voetbalveld van de fraters, achter de speelplaats van de Sint Jozefschool. Ook daar werden we regelmatig aan het werk gezet om er te *spaoien, gruintes te haolen*,

Frans van Eekert in een rijtje met vier met zijn broers en zijn zusje in de tuin van het ouderlijk huis in de Schoolstraat, omstreeks 1944. Van jong naar oud Peter, Jan, Fien, Martien, Frans en tenslotte Harrie als oudste van het stel.

erpel te zetten en utdoen en nog veel meer. Thuis in de Schoolstraat hadden we ook nog een grote *hof* waar altijd wel wat in te doen was volgens onze pa en ons moe. Er stonden ook goede appel-, peren-, pruimen- en perzikbomen in, vertelt Frans.

Buurtbewoners

Rechts van ons huis, richting de school, woonde in een wat ouder huis het grote gezin van *den Hitla* (Sjef Lavrijsen) en van An van de Ven uit Hooge Mierde. Sjef was een broer van den *Ouwe Taaie*. Hij was sigarenmaker en beheerder van de Reuselse vuilnisbelt. Daarnaast aan het *Binnenpédje* woonde Pietje Sanders die getrouwd was Marie van *Hoffe Marte* (Lemmens). Pietje was bestuurslid van de R.K. Werkliedenvereniging en de Tabaksbewerkerbond en tevens beheerder van het patronaatsgebouw.

Links van ons stonden drie huurhuizen van *Tuntje van den Oppaaser* (Antonisse). In het eerste huis woonde het gezin van veldwachter *Peterske* (Jan Peeters) en vervolgens de gezinnen van Jan van de Goor meesterknecht bij Karel I en van Frans van Veldhoven werkzaam in het onderhoud bij Willem II. Tegenover ons woonde het gezin van Sjef Vrijsen en Bertha Huijbregts. Sjef werkte op 't *Stoom* (zuivelfabriek) in Bladel en werd daarom in Reusel *den Boterhond* genoemd. Daarnaast woonde in een soortgelijk huis Hein van 't *Pótje* (Hendrikx) en zijn vrouw

Anna Jansen. Hein was een van de vele thuiswerkers die thuis sigaren maakten onder eigen beheer.

In het midden van de vorige eeuw was onze buurt een vertrouwde omgeving waar we goed *d'n aord* hadden en bovendien de kermis werd gehouden, een jaarlijks hoogtepunt in Reusel. De buurtbewoners konden altijd bij elkaar terecht als de nood aan de man kwam!

Deugnieterijen

Af en toe was er ook nog wel gelegenheid om te spelen en kattenkwaad uit te halen. Mijn kameraden in die tijd waren meestal *Bertje en Wotje Bol* (de Bruijn). Ook mijn jongere broer Martien was dikwijls van de partij. In de grote tuin van Pietje Sanders aan het *Binnenpédje* dat naar de Kerkstraat liep

Drie schattige kleuters van Frans en Gon van Eekert, omstreeks 1938. Knielend v.l.n.r. Frans en Harrie en vooraan broertje Martien.

Het kinderrijke gezin van Frans en Gon van Eekert, omstreeks 1953. Achter v.l.n.r. Martien, Fien, Jan, Harrie, Peter en Frans. Voor v.l.n.r. Toos, vader Frans, Cor en moeder Gon met Rien op school.

Het uit acht kinderen bestaande gezin van Frans en Gon van Eekert op een zomerse dag voor hun huis in de Schoolstraat, omstreeks 1951. Zoon Rien was nog niet geboren.

en de tuin van *Sengerse Kuus* aan de Lindestraat waren geliefde plaatsen om te onderzoeken of daar iets van onze gading te vinden was. *Sengerse Kuus* moest ons daarbij niet trapperen want van hem hadden we schrik. Bij het gezin van *Sengerse Kuus* woonde zijn vrijgezelle broer Driek. Driek was een *doodgoeie* rustige mens waarvan ik nog weet dat hij koren maalde met een carrouselmaalmachine waarin een paard rondjes liep. Heel indrukwekkend vonden wij dat!

Recht tegenover ons huis, tussen de woningen van *den Boterhond* en *Hein van 't Pótje* in,

liep een smal karspoor naar *de Stroom* (de Reusel). We namen daar wel eens stiekem de grote baktrog van ons thuis mee naar toe om ermee op *de Stroom* te gaan varen. Het afdammen van *de Stroom* om er paling en snoek te kunnen vangen was ook een geliefde bezigheid van ons waar we dagen mee zoet konden zijn. Voor het bouwen van de dam gebruikten we wel eens *mutserd* (takkenbossen) die *Sengerse Kuus* daar in de buurt in zijn, zelf gegraven, waterputten had liggen. Die putten gebruikte hij ook om *gruun* (knolrapen) te wassen. In een van die waterputten is *Bertje Bol* op een keer bijna verdronken. Gelukkig lag er veel *mutserd* in zodat ik hem nog juist voor het te laat was aan zijn arm uit het water kon trekken.

Als we geluk hadden, konden we achter de dam, met een grote *erpelriek*, de palingen zo op het droge gooien. Aan de achterkant van die dam vingen we met een strop aan een stok ook wel eens snoeken die tegen de dam aan kwamen liggen. Vooral Harrie van Lowie Tops uit de Voort was daar erg goed in, vertelt Frans.

Lagerschooltijd

In dezelfde baktrog waar we wel eens stiekem mee naar *de Stroom* gingen werd door ons

Frater Veranis en de leerlingen van de eerste klas waaronder Frans van Eekert, omstreeks 1945. Frans zit precies twee rijen voor de frater; heel braaf met de handen over elkaar; naar de fotograaf te kijken. Verder herkennen we Wim van Limpt, Bertje Bol (de Bruijn), Ceel Pronk (van Limpt), Toon Bobbel (Lavrijsen), Jan van Wotje van Gompel, Jan Pee (van Limpt), Jan van de Witte (Heesters), Jan Schaop (Dirkx) en Jo Schaf (Hendrikx). Allemaal voorbeeldige leerlingen zo te zien!

moe wekelijks het deeg gemaakt om brood te bakken. Nadat ze het deeg in de trog, op een warme plaats had laten rijzen, bakte ze er minstens tien broden van. Het bakken gebeurde in onze, van vuursteen gemetselde, met *mutserd* heet gestookte, oven. Als de oven heet genoeg was werd de nog aanwezige gloeiende houtskool aan de kant geschoven en de langwerpige puntvormige stukken deeg op de vloer van de oven geschoven. Het vloer-

brood, gemaakt van een mengsel van tarwe- en roggemeel, smaakte de eerste twee dagen heel goed. Op het einde van de week echter werd het droog en taai. Alleen met kerstmis werden door het deeg krenten gemengd en hadden dan heerlijk vers krentenbrood.

Bertje en Wotje Bol, waarmee ik dagelijks naar de school van de fraters ging, liepen altijd op schoenen omdat hun ouders dat goed konden betalen. Zelf liep ik altijd op *blôk* (klompen). Op een keer dacht ik slim te zijn en zette de *blôk* voor een vrachtauto die op het punt stond weg te rijden. Toen ik aan onze pa thuis de klompen liet zien waarvan de *schulpen* (bovenkanten) kapot waren wist hij er wel raad mee. Hij haalde een aantal stukken bandijzer tevoorschijn waarmee hij de *schulpen* weer vastmaakte. Hij zei toen: "Zo, nauw kunde er wir inne hille tééd mee vort!" Die *verschandaliseerde blôk* heb ik nog af moeten draagen tot ze helemaal versleten waren, vertelt Frans.

De fraters van de Sint Jozefschool waren erg streng. Dat was ook wel nodig want ze werden wel eens uitgedaagd. Regel in die tijd was dat de fraters de leerlingen de weg bij de school lieten oversteken en ze dan een eind naar huis brachten. Een van die fraters was *de Kattenrug* (Salvator). Toen ik nog in een van de laagste klassen zat, waren Jan *Pronk*

Het smoorverliefde stelletje Frans van Eekert en Mieke van Mill van Kaethoven aan de bar van café de Valk, omstreeks 1957.

Mieke van Kaethoven en Frans van Eekert, een knap paar; tijdens hun verkeringstijd, omstreeks 1957.

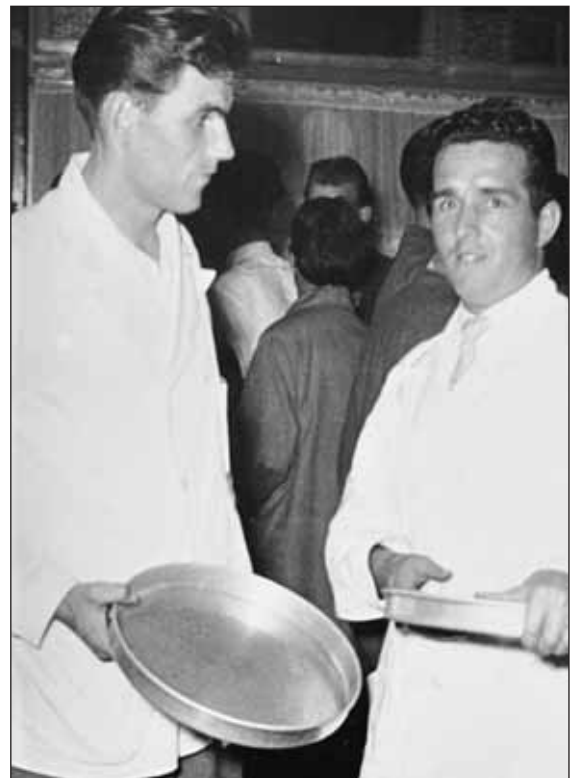
(van Limpt), Péér Buut (Lavrijsen) en Graard Box (van Limpt) leerlingen van de hoogste klassen. Deze drie probeerden de fraters altijd te ontlopen door zich, direct na het klinken van de bel, uit de voeten te maken. *De Kattenrug* ging er dan als een haas met zijn fiets achteraan. Soms kwam hij dan moe gefietst de jongens op de terugweg nog tegen die dan natuurlijk van de kat geen kwaad wisten maar wel straf kregen. Wij vonden dat gedoe geweldig spannend! Zelf ben ik wel eens gestraft zonder te weten waarom. Tijdens de oorlogsjaren had ik, onderweg naar school, een Duits propagandaboekje gevonden dat door de *Moffen* uit een vliegtuigje was gegoooid. Toen ik dat boekje aan frater Veranus liet zien werd hij zo kwaad dat ik na moest nablijven. Toen na schooltijd de frater de gang op liep zag ik mijn kans schoon en klom vlug door het raam naar buiten. Buiten aangekomen liep ik daar de frater tegen het lijf die me weer door datzelfde raam naar binnen mepte en ik nog veel langer moest nablijven, vertelt Frans.

Oorlogstijd

Het uitbreken van de oorlog, in mei 1940, kan ik me nog goed herinneren. De *Moffen* hadden, onder de mooie lindebomen die aan de zijkant van het huis van *den Hitla* stonden, een *gaorkeuken* opgesteld. Vaak stonden er Duitse soldaten in gelid klaar om hun eten op te halen. Ons moe liet dat vanuit het raam van de slaapkamer aan mij zien. Onze pa vertrouwde dat militaire gedoe niet en we gingen daarom een paar dagen naar *grutvodder*

en *grutje* in de Voort. Al bij het huis van overbuurman Hein *van 't Pótje* kwamen er een paar Duitse jagers overvliegen. Bij onze pa zat er blijkbaar de schrik goed in want van hem moesten we direct plat op de grond gaan liggen. Iets verderop, bij *Huipe Péér* (Huijbregts) hadden de *Moffen* heel grote kanonnen opgesteld waarmee ze, met bulderend geweld, granaten richting België afschoten, wat heel veel indruk op mij maakte. Na een paar dagen konden we weer terugkeren naar huis. Daar bleek dat de gesloten deur van ons huis was ingetrapt. De afdrucken van het ijzeren beslag van Duitse schoenen waren duidelijk op de deur achtergebleven. Bovendien hadden de *Moffen* de voorraad weckflessen van ons moeder leeg gemaakt en als extra presentje ook nog enkele flessen vol gescheten.

Tijdens de bevrijdingsgevechten in Reusel, in september 1944, zaten we de gebeurtenissen af te wachten in de diepe kelder van ons huis in de Schoolstraat. Ook *Ratte Keeke* (Hendrixx) en haar zoon Cornelis waren bij ons ingetrokken. In die dagen beleefden we angstige momenten toen we overal in de buurt granaten hoorden inslaan. Ook ons huis en tuin kregen diverse voltreffers. Toen we op een dag zagen dat een Engelse soldaat uit ons huis werd

Frans van Eekert en zijn vriend Frans Verdonschot als obers in café de Valk, omstreeks 1958.

gejaagd en daarna *de Moffen* er een mitrailleurstelling plaatsten, durfde onze pa niet langer te blijven. Halsoverkop vluchtten we weer naar *grutvodder* en *grutje* in de Voort. Met een kinderwagen met wat spullen erin en met ons moe, die hoogzwanger was van onze Péér, moesten we eerst voorbij een barricade van dikke stammen van *cannadasbeum* (populieren) zien te komen die bij *Burgmannen Jan* (Borgmans) door de *Moffen* was opgeworpen. Achteraf bleek dat er ook landmijnen bij lagen. Bij *grutvodder* en *grutje* hebben we nog twee dagen in de schuilkelder gezeten. Daar bleef het gelukkig vrij rustig. Het werd wel even spannend toen de op hol geslagen dorpsstier van *Kemele Jantje* (Kemenade) zich in paniek vastliep in het haakse kruipgat van onze schuilkelder. Met wat in brand gestoken stro uit de schuilkelder werd het grote beest verjaagd. De zonen en *Huipe Péér* hebben de stier gevangen en bij hen in de potstal gezet. Nadat de Engelse soldaten met hun *halftrack carriers* de barricade van *canadasstammen* en de landmijnen hadden opgeruimd konden we weer naar ons huis in de Schoolstraat terugkeren.

Thuis aangekomen troffen we er een ontstellend grote ravage aan. Een deel van het dak van

het huis was kapot, alle ruiten waren uit het huis verdwenen en het varkenshok was ingestort. Onder het puin kwam ons varken, met een gehavende bil, nog levend te voorschijn. Van onze hond, die we vergeten waren mee te nemen naar de Voort, was alleen zijn kop en zijn voorste poten nog terug te vinden.

Omdat ons moe op korte termijn moest bevallen werd in allerijl de voorkamer, zo goed en kwaad als het kon, in orde gemaakt. Het raam werd dichtgespijkerd met planken met een klein kijkgat erin, dichtgemaakt met het plastic van een Engelse landkaart. Onze pa stuurde mij terug naar de Voort om er met de Engelsen eieren te ruilen tegen zeep en sigaretten. Toen ons varken een week later wat was hersteld van zijn ontberingen en verwondingen heeft *Kiske Vet* (van Gestel) het arme beestje illegaal geslacht. Ook de krielhaan van veldwachter Peters, die verdwaasd door onze tuin liep werd, onder het motto nood breekt wet, geslacht zodat we de eerste dagen niets te kort kwamen en ons moe thuis kon bevallen, vertelt Frans.

Na de oorlog

Begin 1945 konden we weer naar de lagere school. Omdat de Mariaschool van de meisjes en ook de Sint Jozefschool van de jongens, door de gevechten in september 1944, voorlopig niet gebruikt konden worden werd er afwisselend voor jongens en meisjes halve dagen les gegeven in klaslokalen van het fraterklooster aan de Schoolstraat.

Jongeman Frans van Eekert in de bloei van zijn leven, omstreeks 1955.

Leiders van het Reuselse Jongensgilde, omstreeks 1955. Achter v.l.n.r. Harrie van den Oop-paaser (Anthonisse), een bezoekende leider uit Oisterwijk, Huub Verhagen en Noud Bierings. Voor v.l.n.r. Harrie van Eekert, Piet Heesters, Frans van Eekert en Toon Lathouwers.

De knappe Mieke van Kaethoven met haar prachtig vijftiger jaren kapsel. Geen wonder dat Frans van Eekert op haar een oogje liet vallen!

Geheel rechts twee vrienden van Frans van Eekert uit zijn diensttijd. Met hen zijn Frans en Mieke altijd bevriend gebleven. Ze zijn hier in café de Valk, omstreeks 1957. V.l.n.r. Mieke van Kaethoven, Frans van Eekert, Annie van Jos van Kaethoven en vervolgens de dienstkameraden Cor Boots en Piet van der Lee.

Na mijn lagereschooltijd ben ik direct voor het respectabele loon van vijf gulden per week als bosjesmaker gaan werken bij Sigarenfabriek Willem II. Het werk en de verdienste bij Willem II bevielen me niet en ik was daarom blij dat ik met ome Frans Wijnen uit Bladel kon beginnen als aankomend stukadoor. Met hem als vaste maat ging ik de bouw in. In de begintijd ging dat nog met de fiets en later, na mijn diensttijd, met de motor. Toen ik begon, maakten stukadoors zelf nog gebruiksklare kalkspecie. Daarvoor werd eerst een gat gegraven waarin water werd gezet. Daarin werden blokken ongebluste kalk gegooid waardoor er een bad ontstond waarin de temperatuur zo hoog kon oplopen dat het kookte. Na ongeveer een week kon de kalk gemengd worden met zand en was de kalkspecie gebruiksklaar. Tot 1975 ben ik samen met ome Frans Wijnen stukadoor geweest en ik heb er altijd een heel goede boterham mee kunnen verdienen en ook veel kunnen bijverdienen. Hierbij moet gezegd worden dat er ook veel en hard voor gewerkt moest worden!

Eigen gezin

In 1954 was ik als dienstplichtige gelegerd in de Juliana van Stolbergkazerne te Amersfoort. Daar ben ik opgeleid tot hospik en bovendien heb ik daar de rijbewijzen voor personenauto, vrachtwagen en bus gehaald. Als hospik en doktershulp heb ik een mooie diensttijd gehad en er ook nog vaste vriendschappen aan overgehouden. Mijn dienstmaat Piet van der Lee uit Hoorn uit die tijd en enkele van zijn kameraden waaronder zijn broer ontmoette

ik jaarlijks totdat hij helaas enkele jaren geleden overleed. Ook na de dood van Piet onderhouden wij nog steeds contacten met zijn vroegere kameraden.

Al voor mijn diensttijd was ik lid van het Reusels Gemengd Koor dat repeteerde in café de Zwaan van *Willeke van Graote* (van Limpt) in de Kerkstraat. Daar had ik al wel eens een oogje laten vallen op Mieke van Mil van Kaethoven, eigenaar van café de Valk. Toch was het pas na mijn diensttijd dat we samen officieel verkering kregen. Tijdens een feestavond in de Valk bracht ik haar voor de eerste keer naar huis. Daar hoefde ik niet veel moeite voor te doen want ze was al thuis, lacht Frans.

In mijn verkeringstijd haalde ik ook nog mijn motorrijbewijs en kon van mijn bijverdiend geld een motor kopen. Het werd een tweedehandse BSA. Mieke reed in die tijd tijdens onze vrije dagen graag achterop de motor mee. Samen hebben we regelmatig toertochten. Op 8 januari 1959 ben ik met mijn Mieke getrouwd. We konden kamers huren bij aannemer Gerrit Buitels in de Lensheuvel waar Mieke al werkte. De huur betaalde ik

door voor Gerrit Buitels stukadoorwerk te doen. In de Lensheuvel is ons eerste kind, ons Annemie, geboren. Ons Margriet is een jaar later in de Bakkerstraat geboren waar we een gemeentewoning konden huren. Dat huis had ik tien jaar eerder gestukadoord. Omdat we toen kalk hadden gemaakt in een kuil in de tuin van dat huis was *heuven* daar nog steeds niet goed mogelijk. Enkele jaren later kwam een grote wens van Mieke en mij, het bezit van een eigen huis, uit. Het werd een huis in de Reuselse nieuwbouwwijk de Vlassert. Hier is ons Franka geboren waarna Mieke en ik ons gezin compleet hadden. In die tijd reed ik met een motor met zijspan met Mieke achterop en de twee oudste dochters in het zijspan wel eens uit. Prachtig was dat, vertelt Frans nagenietend

Naar 't Busseltje

Ruim een jaar geleden zijn Mieke en ik naar 't Busseltje verhuisd omdat ik een ernstige longziekte had opgelopen. Een van mijn bezigheden in 't Busseltje is mijn motorhobby die ik vanaf mijn jonge jaren trouw ben gebleven. Bij goed weer ga ik op dinsdag, samen met Paul Jansen uit de Beukenlaan, motorrijden. Het weer moet wel naar onze zin zijn want wij zijn 'goeiweer rijders', vertelt Frans

We hebben in 't Busseltje al *goeien aord* gekregen. We hebben zowel binnen als buiten alles mooi in orde gemaakt en Mieke en ik hopen er nog een goede oude dag te krijgen en er nog lang onze vrienden, kennissen en familie te ontvangen. We zijn heel tevreden met onze kinderen en vier kleinkinderen om wat ze doen en wie ze zijn, vertelt Frans. Hij laat daarbij trots een prachtige, mooi ingelijste, familiefoto zien van zijn kinderen en kleinkinderen die een belangrijke plaats in de huiskamer inneemt.

Slot

Frans van Eekert heeft vanaf jonge leeftijd geleerd aan te pakken. Hij heeft een beroep gekozen waarmee weliswaar een goede boterham verdiend kon worden maar waarvoor heel hard gewerkt moest worden. Mede door dat beroep hebben Mieke en Frans hun droom, een eigen huis te hebben, uit laten komen.

Vele jaren is Frans dienstbaar geweest in de Reuselse gemeenschap. Zo is hij vanaf 1957 met een onderbreking bijna 40 jaar actief lid

'Hollands Glorie', de drie mooie meiden van Frans en Mieke van Eekert, in 1987. V.l.n.r. Margriet, Franka en Annemie.

Frans van Eekert laat trots, een door hem in de visvijver te Bladel gevangen snoek zien. Het 'geslacht gewicht' van het dier was maar liefst 10 kilo. Omstreeks 2003

De trots van Frans en Mieke van Eekert, hun dochters met partners en hun kleinkinderen. We zien Annemie en Frits Hoogers met hun kinderen Pieter en Koen, Margriet en Eric Sol en hun kinderen Maartje en John en tenslotte Franka en Jeroen Bressers.

Frans van Eekert omstreeks 1982 als EHBO'er en verzorger mee met een fietstocht naar Lourdes. Staande v.l.n.r. Piet Verron uit Hapert, Tinus van d'n Dikke Sanders, Paul Jansen uit de Vlassert en Jan van d'n Dikke Sanders. Vooraan v.l.n.r. knielend Frans van Eekert en Henk van Beers uit Bladel.

geweest van de Reuselse EHBO. Toen het zware stukadoorberoep niet meer ging is hij vanaf 1979 ongeveer 8 jaar conciërge geweest

aan de Reuselse Sint Jozefschool en later ook nog aan de lagere school van Lage Mierde. Frans heeft dat altijd heel graag gedaan en vertelt dat hij nog vaak door de leerlingen uit die tijd wordt aangesproken.

Frans is iemand die betrokken over zijn jeugd en latere leven vertelt en daarbij de minder leuke dingen die hij heeft meegemaakt niet uit de weg gaat. Samen met zijn Mieke is hij trots op zijn kinderen en kleinkinderen. Enkele jaren geleden kreeg hij te maken met zorgelijke blijvende gezondheidsklachten. Hoewel dat voor hem en zijn gezin heel moeilijk was en ze daarover ook wel in de put hebben gezeten houdt hij het hoofd recht en klaagt er niet over. Daarom stellen we met recht vast dat Frans, de zoon van de vroegere knecht van de fraters, Frans van Eekert en van Gon Wijnen een echte Reuselnaar genoemd mag worden.